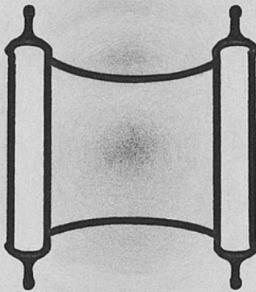

בס"ד

Rebbe Elimelech of Lizensk Parshas Vayeishev

Dedicated To:

אילנה דבורה בת שרה מרים
May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

מאמר א

And Yaakov settled in the land of his father's sojournings etc. It appears together with the verse "May there be peace within your walls, serenity in your palaces" (Tehillim 122:7). And it is taught in the Gemara: "From the day the world was created there was no person who called the Holy One blessed be He 'Master' until Avraham our father, peace be upon him, came and called Him 'Master'."

At first glance, what is the significance that he called Him "Master". However, it appears that we must unite the two Names, Havayah and Adnut, and then His name is called "Master", similar to what we say "God, Master over all works".

For "El" is kindness, as it is written "The kindness of God all day" (Tehillim 52:3). And through our unification of His blessed Name we cause and draw kindnesses and mercies into the world.

This is "El", meaning that when we arouse the kindnesses by unifying His blessed Name then He is "Master over all works".

And this is "And Havayah is in His holy palace; be silent before Him all the earth" (Chavakuk 2:20). The Name Adnut is the palace for the Name Havayah, as is known. And when His great Name is united in His holy palace, meaning in the unification with the Name Adnut, "be silent before Him all the earth".

Meaning "has" is numerically "Adnut", meaning that then He is called "Master over all the earth".

And this is "And there was no man to work the ground" (Bereishit 2:5). "Ground" means "I will liken myself to the Most High" (Yeshayahu 14:14), that a person must make his form resemble his Maker by unifying all the worlds above, uniting them to the One blessed and exalted.

And this is "And there was no man to work the ground", meaning that there was not yet a person who could unite the worlds as above.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו קו. נרא ליב צירוף הפסוק "יהי שלום בחילך שלוה בארץותיך" (תהלים קכ"ב ז'), דעתא בגמרא "מיום שנברא העולם לא היה אדם שקרוא להקדושים ברוך הוא אדון עד שבא אברם אבינו עליו השלום וקרוא אדון".

לכוארה מה רבעתא בזיה שקראו אדון. אבל נרא להנה אנחנו אריכין ליחס שמי השמות הינה ואדני, ואנו נקרא שמו יתברך אדון, על דרכ שאננו אומרים ".אל אדון על כל הפעשים".

ד"אל" הוא חסד כמה שכתבו "חסד אל כל הימים" (תהלים נ"ב ג'). ועל ידי שאנו מיחידים שמו יתברך, אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.

וזהו "אל", רצונו לומר פאשך אנו מעוררים החסדים על ידי ייחוד שמו יתברך אן הוא "אדון על כל הפעשים".

וזהו "זה" בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ" (בקוק ב' כ'). שם אבנינו הוא בהיכל לשם הוניה ברוך הוא פידוע. ובשעה שנתקה חד שמו הגדל בהיכל קדשו, ובינו היחוד בשם אדני, "הס מפניו כל הארץ".

רצונו לומר "הס" בגימטריה "אדני", הינו שאנו נקרא אדון על כל הארץ

וזהו "אדם אין לשבד את הארץ" (בראשית ב') פירוש "אדם" הוא לשון "אדם לעליון" (ישעיה י"ד י"ד), שאריך הארץ אדם לומות חצירה ליזכרו, ליחד כל הולמות למעלה ליזכרם לאחד יתברך ויתעללה.

וזהו "אדם אין לשבד את הארץ", פירוש שלא קה עזין אדם שיכל ליחד הולמות לנו"ל.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

Therefore “and a mist ascended from the earth” (Bereishit 2:6), hinting that the Holy One blessed be He was not yet called “Master”.

And to this the word “ed” hints, for it is only two letters of the Name Adnut. Until Avraham our father, peace be upon him, came, and with his refined intellect served the Name with love and merited to unite His blessed Name, Havayah with Adnut as above, and then He was called “Master” as above.

The essential service through which His Name is united is contemplating His exaltedness. From such contemplation comes awe and fear that arise naturally when one beholds His wonders.

One might ask: if awe from contemplating His greatness is the main service, why give all 613 mitzvot? However, if a person contemplated constantly without pause, he would lose his sense of existence from overwhelming awe.

Therefore Hashem, in mercy, gave the 613 mitzvot to engage the body in His service, enabling a person to maintain attachment to Him.

“And Yaakov dwelled in the land of his father’s sojournings.” “Sojournings” hints to “and Moav sojourned,” meaning he remained in a state of constant fear of Heaven, his Father above.

“In the land of Canaan.” This means that through bodily action in Torah and mitzvot, symbolized by “Canaan,” he could sustain his contemplation of Hashem’s exaltedness.

“Let there be peace within your walls,” meaning that the divine Name should be complete and unified. “Your walls” hint to the upper worlds called “army,” for the hosts of heaven dwell there.

לכון “וַיָּאֹد יָעַלְהָ מִן הָאָרֶץ” (בראשית ב' ו'), רצוי
שלא קיה נקרא הקדוש ברוך הוא או “אדון”.

ולזה רצוי “אד”, שהוא רק שמי אותיות שם
“אדוני”, עד שבא אברם אבינו עליו השלום
והשכלה בשללו זהה ועבד את השם באהבה וזכה
ליחד שמו יתברך הינה באדני בנו של, והוא קיה נקרא
“אדון” בנו של.

והפה עשר העבורה שעל נזה יתיחד שמו יתברך, הוא
על-ידי הסתכלות ברוממותו יתברך וגודלותו, במורא
ונפח הבא לאדם מפליא בהסתכלו נוראותיו
ונפלאותיו.

ואם תאמר לאה נטנו השם יתברך כל התרי"ג מצות
נעבד אותו במורא ופחד על-ידי הסתכלות ברוממותו
יתברך פיו שזה עשר העבורה במוחשבה? אבל אם
קיה האדם מסתכל תמיד בלי הפסיק, קיה בטול מן
המציאות מהמורא והפחד.

לכון השם ברוחיו נתנו לנו התרי"ג מצות שנעask
בhem בגופינו לעוברו, והם תועלת לאדם שיהיה
אפשר לו להתקיים ברצינותו יתברך
זיהו “וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בָּאָרֶץ מִגְּרוֹי אָבִיו”, “מִגְּרוֹי” לשונו
”מִגְּרָא בָּאָב”, זהינו שהיה לו ישיבה ועכבה
במדרגה זו תמיד להיות ביראה ופחד, יראת ה אביו
שכשימים.

“בָּאָרֶץ בָּנָעָנו”, רצונו לומר על-ידי שהיה עובד בגופו
ונעסוק בתורתו ומצוותו יתברך תמיד, “ארץ בנווע”
רמז לאופ, על-ידי זה קיה אפשר לו להתקיים
ברצינותו והסתכלותו ברוממותו.

זיהו “יְהִי שְׁלֹם בְּחִילָך”, רצונו לומר שתראה שיהיה
השם שלם לנצח לאחד. “חִילָך” רמז לעולמות
העלונים נקראים “חיל”, על שם שם של חיל אב
ברום.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lizensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

“And tranquility in your palaces,” meaning that through the body and all its limbs being engaged in mitzvot, one becomes attached to Him and unifies His Name forever.

וְשָׁלוֹה בְּאַרְמָנוֹמִיךְ, רְצֹנוֹ לֹמֶר עַל-יְהִי שִׁיחָה
שָׁלוֹה בְּאַרְמָנוֹמִיךְ דָּהִינוּ בְּגֻפֶּךְ וּבְכָל אַיְכָרִיךְ
לְעַסְק בְּמִצְוֹתָיו יַחֲבֵר, עַל-יְהִי זֶה תְּהִנָּה בְּבָוקְבָּו
וְלֹחֶד שְׁמוֹ יַתְּבִּרְךְ וַיַּתְּעַלְהַ לְעֵד וְלֹנְצָחַ נְצָחִים אָמֵן.
וְלֹכְבָּו.

[NOTE: Summary:

The teaching explains that true unification of Hashem’s Names happens when a person joins inward contemplation with outward mitzvah-action. Contemplating the exaltedness of Hashem brings awe and trembling, which is the highest inner service. Yet a person cannot remain in such contemplation constantly, because the intensity of awe would dissolve their sense of self. Out of mercy, Hashem gave the six hundred and thirteen mitzvot, enabling a person to involve the body in holy action. These actions anchor the soul and allow deep awareness to persist without overwhelming the person.

Yaakov represents this harmony. “The land of his father’s sojournings” indicates constant fear of Heaven, while “the land of Canaan” hints to the body and practical service. By engaging all his limbs in mitzvot, Yaakov could sustain continual contemplation of Hashem’s greatness. When the upper realms and the bodily realm align, the Divine Name becomes unified in completeness.

Practical Takeaway:

A person should cultivate both inner awareness and regular mitzvah-practice. Thought without action cannot endure, and action without inward reverence lacks direction. By grounding awe in consistent mitzvot, one creates a stable and lasting attachment to Hashem.

Chassidic Story:

It is told that R’ Elimelech of Lizensk once met a young man who devoted himself entirely to profound mystical thought, spending hours lost in spiritual reverie. R’ Elimelech observed him kindly and said that heavenly fire needs earthly wood, for without grounding, the flame cannot last. The young man asked how he could remain uplifted without being consumed by the intensity of his thoughts.

R’ Elimelech advised him to take on a small number of steady mitzvot with his physical limbs, explaining that the body’s holy actions give strength to the soul’s lofty yearning. The young man followed this counsel, adding simple acts of chesed and disciplined mitzvah-practice to his daily routine. Over time he discovered that his inner awe no longer overwhelmed him. Instead it became a quiet, enduring light, nourished by the stability of action. He later said that through this balance of contemplation and mitzvah-deed, he finally learned what it means to be truly attached to Hashem. **END NOTE]**

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

מאמר ב

“These are the generations of Yaakov: Yosef.” This may be understood by hint. In this bitter exile we are afflicted, pressed, and lacking sustenance due to our many sins. Hashem, in His mercy, is “with us in distress,” placing His Shechinah among us, which sustains us through the influence that comes through it.

As Hashem promised Avraham: “So shall your seed be.” Meaning, the Shechinah, called “Koh,” will always remain with his descendants. Thus Hashem said to Adam “Ayekah,” hinting “Where is Koh,” meaning: how have you caused the exile of the Shechinah and to where will it turn.

“These are the generations of Yaakov” refers to the Divine flows that come from the realm called Yaakov. They arrive through the Shechinah called Yosef, and through “Musaf,” meaning added effort, as we add strength upon strength to draw blessing in exile.

“Seventeen years” hints to exile, for “in all their suffering, He suffers,” meaning the Shechinah has great pain from our pressure. The Name Havayah in smallness equals seventeen, yet also equals “good,” showing He still bestows goodness.

“And it was told to Tamar.” The Shechinah is called “Tamar.” The Zohar teaches that Tamar includes male and female aspects. She brings up the good deeds of Israel to the upper worlds and then receives blessing from above to pass down to Israel.

Thus the Sages hinted: “The crushed olives of the house of Rebbe produce oil.” Rebbe never enjoyed worldly pleasure and felt Israel’s suffering deeply. In his days the Shechinah’s rectification required such self-crushing.

The tzaddikim who follow his path, crushing themselves for the Shechinah’s pain, are called the “house of Rebbe.” They join themselves to the suffering of the Shechinah, called Tamar.

אלה תולדות יעקב יוסף. נראה לפרש על קרב הרעוז, דהנה אנחנו בגלות הPAIR הצעה דוניין וסחרים וחווקים בדורות השפעות שנחתמעטו מישראל בעונתינו קרבים, והשם ברב רחמי כביכול “עמו אוכי באה”, והשכין שכנתו בחוץנו והוא המקימה אותנו.

כאשר הבטיח השם יתברך לאברהם אבינו “כה יהה זרעך”, פירוש השכינה נקראת “כה” תהנה עם זרעך פמי. וזהו “איכה”, “איה כה”, כיצד גראמת גלות השכינה ואנה תפנה.

זיהו “אלה תולדות יעקב”, רצונו לומר השפעות הבאות מעולם הנקרא “יעקב”, באוט על ידי השכינה נקראת “יוסף”, והוא תפלה “מוסר” לשון הוספה, בינו שהשפעה בא בקשוי ובכך גדול.

“בון שבע עשרה שנה”, רצונו לומר בגלות הPAIR אשר “בכל צרתם לו צר”, צער גדול לשכינה מהדוחקה. “שם דינה בקנות גימטריא יז”, ואירוע-פידין הוא גימטריא “טוב” להשפייע כל טוב.

זיהו “ונגיד לתמר אמר כו”, דהשכינה נקראת “תמר”. דאיתא בזוהר הקדוש ר”פמר” הוא דבר ובקה, שפעלה המעשים הטובים של ישראל לעולמות הארץ ואחר לכך מקפת שפעה ומשפעה לישראל.

זיהו “שمرמו חן” ל”מוועכות של בית רבי פמר שמן”, דרבי ע”ה לא נהנה מעולם זהה וצאג פמי, וכמו שאיכא “יומא קמץ רבי אטנא פורענותא על שונאי ישראלי”, לפי שבמי רבי קה צריך תיקון השכינה באפנ זה.

ונצדיקים ההלכים בעקבותיו, האמענים עצם ונצדיקים ומיצרים על צלות השכינה ואירות ישראל, נקראים על שם בית רבי. וזהו “מוועכות של בית רבי, פמר שמן”, שהם משתקים עצם בצער השכינה הנקראת פמר.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

And this is “And it was told to Tamar saying: Behold, your father-in-law is going up to Timnah” (Bereishit 38:13). For the unification and union of the holy Names that are called Abba and Imma, in this bitter exile, in our many sins, is not a complete unification and union but only like an engagement, until our righteous Mashiach will come speedily in our days, then the union will be complete.

And it may be said that for this reason we are forbidden intermarriage with idol-worshippers, so that it not harm us regarding the fact that we must unite the Holy One blessed be He and His Shekhinah by way of this engagement in the bitter exile.

And this is “Behold, your father-in-law”, meaning in the bitter exile, “is going up to Timnah”. Timnah is an expression of “south”, meaning rightward, for one who seeks to become wise should go south; for there, in the attribute of wisdom, is the root of mercies.

And this means that the Holy One blessed be He ascends to that attribute to conduct Himself with us with mercy even though we are pressed and afflicted in the bitter exile.

And this is “to shear his flock”, a hint to Israel who are called “holy sheep”, like a ewe before her shearers, from the pressure of the bitter exile. Even so, it is with great mercies, for it is only to instill fear of Him and not in actual deed, Heaven forbid.

And the Shekhinah’s desire is very great in love toward us that no good should be lacking for us, and even in this she does not desire that any fear should rise upon our heads nor that any oppressor’s voice be upon us.

And this is “And it was told to Tamar”, meaning this is as difficult as sinews for the Shekhinah which is called Tamar, “saying: Behold, your father-in-law is going up to Timnah to shear his flock”, in order to instill fear as above. Even this is very difficult for her like sinews, and she constantly arouses mercy and advocates merit for us.

“And she removed the garments of her widowhood.” It is taught in the Gemara: “A widow is called so because of maneh.”

ונזהו “וינגד לתמך לומר להנה חמייך עללה תמןנה” (בראשית ל”ח י”ג). רהנה היחוד והזוג השמות הקדושים הנקראים “אבא ואמא”, עפה בגלות הארץ בעונותינו הרבים אינו יהוד וזוג גמור אלא כמו חתון, עד שיבוא מישיכך זקנו באהר בימינו אז יקינה הזוג שלם

וניש לומר שמטעם זה נאסר לנו חתון עכורם, למען לא יזיק לנו לזה שאנו נאריכין לניח קודשא בריך הוא ושביגנימה על ידי חתון בgalות הארץ

ונזהו “הנה חמייך” רצונו לומר בgalות הארץ, “עללה תמןנה”, תמןנה הוא לישון “תימנה” רהינו קרים, הרוצה להחכים נרים, שם במדת “הכמה” היא שרש הרקמים

ונני שחשית עולה לאה קזאת להתנוג עמו במדת רחמים גם שאנו דחוקים ונגושים בgalות הארץ.

ונזהו “לגו צאנו”, רמו לישראל הנקראים “צאן” קדשים, הם כרחל לפניו גזעיה מדורק galות הארץ, אף על פי כן הוא ברקמים גדולים, שאנו אלא למען ליראנו ולא בפועל מפש חס ושלום

ונשכינה תשוקתיה מאי באקה אוננו שלא יתסר לנו כל טוב, וגם בזאת אין רצונה שייעלה מורה על ראשינו ולא עללה עליינו קול נוגש

ונזהו “וינגד לתמך” רצונו לומר שזה קשה בגידין לשכינה הנקראת הארץ, “לאמר הנה חמייך עללה תמןנה לגו צאנו” למען ליראם בנייל, גם זה קשה לה מאי בגידין, וממד היא מערצת רחמים ומלאכת זכות עליינו

וৎסר את בגדי אלמנותה. דאיתא בגמרא “אלמנה על שם מנה”

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

For behold, the holy children of Israel are full of mitzvot like a pomegranate, only sometimes their deficiency is somewhat concerning money; there is among them a slight separation because of money.

And the Shekhinah removes from Israel the accusation concerning this betrayal by teaching merit upon them, by showing their good and holy deeds before the Holy One blessed be He.

And this is “And she removed the garments of her widowhood”, that she removes the betrayal, which is the deficiency of money. “And she covered herself with a veil”, whose Targum is radidin, like “and they hammered out sheets of gold”, which is an expression of fineness.

Meaning that she clothes herself in holiness from the fine and spiritual matters of the holy children of Israel, who effect through their holy deeds, which is her entire delight.

“And she fainted,” a term of exhaustion, from the expression “and he shall not enter the bathhouse lest he faint.” And this means that the Shechinah in this bitter exile is weary and fatigued.

And through the prayers and the Torah and the commandments and good deeds we give life and delight to the Shechinah, as is written in the holy writings.

For example: a sick person who is very weak and they let him smell perfume so that he not faint; so too the Shechinah in this bitter exile, as it were, faints, and we give her a pleasing fragrance through our prayer and our holy Torah.

“And she sat at the entrance of Einayim,” meaning that she always seeks those who learn Torah for its own sake. And this is the hint of “Einayim,” for they are Torah-learners who are called “the eyes of the congregation.”

And she sits at their entrances to receive a pleasing fragrance, to restore her soul, as it were, through their Torah learned for its own sake, to unite the Holy One blessed is He and His Shechinah.

זהנה עם בני ישראל הקדושים הם מלאים מצוות
כרכון, רק זה לא מרים חסרון קצת על עשי ממו,
יש בינו פירוד קצת מחתה ממן

והשכינה מסירה מישראל הקטרג על הבגיה זאת,
על ידי שהיא מלמדת זכות עליהם בבראות מעשיהם
הטובים והקדושים לפני השם

ונזיהו “ונספר בגין אלמנתה”, שהיא מסירה הבגיה
שזהו החרומו של ממן

ונתקבב באציף פרגומו רדיין פמו “נירקעו פהי
זיהב” (שמות לט ג’), שהוא לשון דקווה

הינו שהיא מחלבשת בקדושה מהבראים הקיימים
ונרתקנים של ישראל הקדושים הפעלים במעשיהם
קדושים שזה כל תענוגה

ומתעלף לשון עיפות, מלשון “ולא יכנס לארכץ
שנא יתעלף”, והינו דהשכינה בגולות מר קזה היא
עיפה ויגעה

על ידי הפלות והטורה ומהוצאות ומעשים טובים
אנחנו נותנים חיים ותענוג לשכינה קדימה
בקבבם

למשל הילה שהוא חלש מאד ומרחימין לו ריח
בשלמי למן לא ותעלף, והוא השכינה בגולות השר
הזה בביבול מתעלפת, ואנחנו נותנים לה ריח ניחוח
בתקפתינו ובטורתינו קדושה, וזהו “ומתעלף”

ומתשב בפתח עינם”, והינו שהיא מחרמת תמיד על
לומדי תורה לשמה. זה רמז “עינים” שהם לומדי
תורה הנברים “עיני העקה”

והיא יושבת בפתחיהם לקלל ריח ניחוח להשיב את
נפשה בביבול על ידי תורתם לשמה ליה
קוישא בריך הוא ושביגתיה

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

And this is the hint: “A person should not pray unless he enters the measure of two doorways,” a hint to uniting the two Names Havayah and Adonai.

And this is “which is on the road to Timnath,” meaning: upon which Torah-learners does she go around to sit at their entrances? Those who go on the way of Timnath, a hint that they learn Torah for its own sake and go in the way of wisdom, as above.

Timnath — “one who seeks to become wise should go south.” “For she saw that Shelah had grown,” meaning the Shechinah sees that the forgetting (shechachah) has grown, that we are forgotten in this bitter exile for many days and many years.

“Shelah” from the term “shol tasholo,” and Rashi explained it as a term of forgetting. And it may be said also according to Rashi’s second explanation, from the term “your olive shall cast off,” for behold, in this exile, because of our many sins, the influence to Israel has diminished.

For behold, in this exile, because of our many sins, the influence has diminished from Israel, and all the influences are taken by the nations, and we draw only from the residue — meaning with pressure, like a throwing, that a bit of influence is thrown to us.

And this is “for she saw that Shelah had grown,” meaning that great is the length of the exile and the diminution of influence to Israel, because of our many sins.

“And she was not given to him for a wife,” meaning that for a long time the Shechinah is in exile and is not in the complete, true unification, but only through marriage-arrangement as mentioned above.

“And Yehudah saw her and thought her to be a harlot.” It is taught in the holy Zohar on the verse “She has fallen and shall not again rise, O virgin of Israel.” And it is stated in the Gemara: in the West they explained thus, “She has fallen and shall not continue to fall; arise, O virgin of Israel.”

זה רמז “אל יתפלל אדם אלא אם כן יכנס שער שני. פתחים”, רמז ליחיד שני שמות הוייה ואדני.

זה “אשר על דרך פמונתה”, רצונו לומר על איזה לומדי תורה מחרת לישב בפתחיהם? הם ההורכים בדרך פמונתה, רמז שלומדים תורה לשמה והולכים בדרך חכמה כנ"ל.

פמונתה — הראזה להחפים יקרים. כי ראתה כי גדול שללה”, רצונו לומר שהשכינה רואה שאגדל השכינה שאנחנו נשכחים בצלות הארץ זה ימים רבים ושנים רבים.

שללה” מלשון “שלול תשולו”, ופירוש רש”י זכרונו לברכה לשון שכינה, גם יש לומר הפניו השני של רש”י זכרונו לברכה מלשון “וישל זיתך”

דהנה בצלות הארץ בעונותינו הראים נחטעת השפעה מישראל, וכל השפעות נוטלים האמות, ואין אנחנו יונקים אלא מן הטעיות, דהינו בדוחק כמו זריקה שזרקים לנו השפעה קצת.

זהו “כי ראתה כי גדול שללה”, שגדל אריכות הגלות. ומעוות השפעות לישראל בעונותינו הראים

זהיא לא נתנה לו לאשה”, רצונו לומר שהזמננו רב שהשכינה בצלות שאינה ביהود הגמור קאמותי כי אם על ידי חתון כנ"ל.

ויראה יהוקה ויחשכה לזונה”, דאיתא בזוהר הקדוש על פסוק “נפלה לא תסיר קום בתוכית ישראל”, ואיתא בגמרא במערבא מתראי כי “נפלה ולא תסיף לנפול עוד, קום בתוכית ישראל”

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

And in the holy Zohar they interpreted it differently, and there they lengthen with a parable about a king who had a noblewoman. And because his sons did not behave properly, he drove them away from him and drove away with them the noblewoman.

And afterward his compassion was aroused upon them, and he sent and took them secretly because of shame, for they still did not behave properly. And afterward they increased their corruption, and he drove them out with the noblewoman.

And he said to the noblewoman: I will not again take you secretly as at first, until I see that they have corrected their deeds; then I will come myself to you.

So too the analog: in the days of Ezra it was fitting for Israel to have a miracle as in the days of Moshe, but because of the sin that they had foreign wives, He took them from the exile of Bavel secretly.

As the wording in the holy Zohar states. And this is “She has fallen and shall not again rise, O virgin of Israel,” meaning: I will not again raise Israel as at first when I took them secretly, only when they correct their deeds will I come myself to them.

And this is “And Yehudah saw her and thought her to be a harlot,” meaning that Hashem saw that their deeds were not yet corrected and that they had foreign wives.

“For she covered her face,” meaning: and He was compelled to take them secretly because of shame. Therefore “he turned to her on the road,” meaning Hashem turned Himself toward her.

“And he said: Please come,” meaning: See to be prepared then, when they correct their deeds, and “I will come to you,” meaning then I will come Myself to you as above, not as at first when I took you secretly.

“For he did not know that she was his daughter-in-law.” “Know” is from “for I have known him,” meaning love. Meaning: Hashem blessed be He has no love in this, “for she was his daughter-in-law,” meaning that she is to Him as a bride — that is, in the bitter exile the unification is only through marriage-arrangement as above.

ובזהר הקדוש פירש בענין אחר, ומארפים שם בדרכ הפשט למלך ששה לוי מטרונייתא, ומחייבת שלא כי בנו מתנוגים בשורה גרש אותם מאותו. וגרש עמם את הפטרונייתא.

ואחר כה נזכרנו רחמי עלייהם ושליח ולקחה אותם בהסתדר מחייבת בושה שעוזרו לא כי מתנוגים בשורה. ואחר כה הוסיף בסרחותם וגרש אותם עם הפטרונייתא.

ונאמר אל הפטרונייתא לא אשוב לחתוף בהסתדר כאשר בתחלתה, עד אשר אראה שתתקנו מעשיהם, אז אבוא בעצמי אליך.

כו הנסייל, בימי עזרא היה ראיי לישראלי לעשותם להם נס כבימי משה, רק מחייבת החתוא ששה להם נשים נכריות, ללח אוטם מגילות בבל בהסתדר.

ע”ש הנסייל בזהר הקדוש. וזהו “ונפללה לא תוסיפה קום בתולית ישראאל”, רצוננו לומר לא אוסיף עוד להקים את ישראל כאשר בתחלתה שלחחתמי אותם בהסתדר, רק כאשר יתתקנו מעשיהם אז אבוא בעצמי אליהם.

ונזהו “ויראה יהוה ונחשה להזנה”, רצוננו לומר שהשם יתברך ראה שעוזרו אין מעשיהם מתקנים ושהיו להם נשים נכריות.

“כִּי כִּפְתָּה פְּנֵיכֶם”, פירוש והכרה לחתוף בהסתדר מחייבת בושה. וכן “וַיַּעֲשֵׂה אל קָרְךָ”, פירוש השם יתברך הטה עצמו אליך.

“וַיֹּאמֶר קָבָה-נָא”, רצוננו לומר תראי להיות מוכנת או כאשר יתתקנו מעשיהם, ואבואה נא אליך, רצוננו לומר או אבוא בעצמי אליך כב”ל, לא בבחלה שלחחתיך בהסתדר.

“כִּי לֹא יְדַעַּ בַּיּוֹתָהּ הוּא”, “יְדַעַּ מְלַשּׁוֹן” כי ידעתינו לשון אקבה. פירוש שהשם יתברך אין לו בזה אקבה, כי בלהתו הוא, רצוננו לומר שהיא אכן כבלה, דהינו בגלות הפלר שהיחוד הוא על-ידי חתון. כן”ל.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

“And she said: What will you give me, that you may come to me?” Meaning, the Shechinah says to the Holy One blessed be He: What will You give me then, more, when You will come to me speedily as You promise me, and what good thing will You give me then more than the first ingathering of the exile?

“And he said: I will send a kid of the goats from the flock,” meaning: for then I will send and remove all the kelipot and the sitra achra hinted in “a kid of the goats,” I will remove all from “the flock,” meaning from Israel, holy sheep.

“And she said: If you will give a pledge until you send it,” meaning the Shechinah asks Hashem that He give her some sweetness and pleasantness meanwhile, in this bitter exile, before the time shall come when You will send away the sitra achra.

“And he said: What is the pledge that I shall give you?” Meaning: Hashem says to the Shechinah, What sweetness does she request?

“And she said: Your signet, etc.,” meaning: This is pleasant to me, that we be sealed and inscribed in You like a signet on Your heart, like a signet on Your arm.

“And your cord.” And we will preface with explaining the verse “On the corner a cord of techelet, and you shall see it... so that you shall remember... that you may remember...” and at first glance: why the double remembrance?

But it seems, as taught in the Gemara, “Techelet resembles the sea, etc.” I have explained this elsewhere differently, and now I say to explain that “techelet” hints that the commandments “resemble the sea,” meaning they have no end like the sea.

For all rivers go to the sea and the sea is not full. “And the sea resembles the heavens,” and “heavens” is a term of hammered plates.

“The heavens resemble the Throne of Glory,” meaning: although he engages in commandments that have no end, he must also look at subtle spiritual matters, that is, in thought.

”וַתֹּאמֶר אֲלָה תְּפַנּוּ לִי כִּי תָבֹא אֲלֵי”, פִּירוֹשׁ הַשְׁכִינָה אָוּמֶרֶת לְקָבְרוֹת בָּרוּךְ הוּא מֵה תְּפַנּוּ לִי אֲזִי יָוָתְרַכְּיָה תָבֹא אֲלֵי בָּמָהָרָה שָׁאַתָּה מְבָטִיחַ לִי, וְאַיִּזָּה ذָכָר טוֹב תְּפַנּוּ לִי אֲזִי יָוָתְרַמְּקָבּוֹזְגָּלוּתְהָרָאָשָׁוֹן?

”וַיֹּאמֶר אָנָּכִי אֲשֶׁלֶח גָּדִי עַזְּזִים מִן הַצָּאוֹן”, פִּירוֹשׁ כִּי אֲזִי אֲשֶׁלֶח וְאָסִיר כָּל הַקְּלִיפּוֹת וְהַסְּפִּירָא אֲתָרָא הַמְּרוּמוֹ בָּגְדִּי עַזְּזִים”, אָסִיר הַכָּל מִן הַצָּאוֹן”, פִּירוֹשׁ מִשְׁרָאֵל צָאוֹן קְדָשִׁים.

”וַתֹּאמֶר אִם תִּמְנֹן עֲרָבּוֹן עַד שְׁלֹחָה”, רְצׂוֹנוּ לְזֹמֶר הַשְׁכִינָה קְיָמָה מִבְּקָשָׁת מִהָּשָׁם יַתְּבִּרְךְ שִׁיבְנָה לְה אַיִּזָּה עֲרִיבוֹת וּמִתְּקִוּת בְּתֹוךְכֶּךָ בְּגָלוּת הַמֶּר קָוְדָם שִׁינְגִּיעַ. קָעַת שְׁתִּשְׁלַח הַסְּפִּירָא.

”וַיֹּאמֶר מֵה הַעֲרָבּוֹן אֲשֶׁר אָתָּנוּ לְךָ”, פִּירוֹשׁ הַשָּׁם יַתְּבִּרְךְ אָוּמֶר לְשִׁיכִינָה בָּאַיִּזָּה מִתְּקִוּת הַיָּא מִבְּקָשָׁת

”וַתֹּאמֶר חֻמְמָךְ כּוֹ”, פִּירוֹשׁ זֶה עֲרָבָ לִי שְׁגָנָה אָנָּחָנוּ פְּתִוּמִים וּרְשֻׁוּמִים בָּכֶן כְּחֻמְמָךְ עַל לְבָקָח חֻמְמָם עַל זְרוּעָה.

”וַיַּפְתִּילְךָ”, וְנִקְדִּים לְפִרְשָׁה הַפְּסִיק “הַכְּנָפָר פְּתִיל תְּכִלָּת כּוֹ”, פִּירוֹשׁ אָוּמֶר זְכָרֶת כּוֹ לְמַעַן תָּזִכְרוּ כּוֹ”, ?וְלֹכְאָרָה כָּפֵל הַזִּכְרוֹת לְפָה

אָכְלָנָה, דְּאִיְתָא בָּגְמָרָא “תְּכִלָּת דֹמָה לִים כּוֹ”, כָּבָר פִּירְשַׁתִּי בָּאָזְנוֹ אַחֲרָ, וְעַתָּה אָמְרַתִּי לְפִרְשָׁה “תְּכִלָּת” רְמֹז דְּהַמְּאֹזָת “דּוֹמָם לִים”, דְּהַיָּנוּ שְׁאַיִן לְקָם סָוף כָּמוּ הַיּוֹם

שְׁכָל הַגְּנָעָלִים הַזּוֹלְכִים אֶל הַיּוֹם וְהַיּוֹם אַיִּגְנוּ מְלָא, וְהַיּוֹם דֹמָה לְרַקְיָעַ, וְרַקְיָעַ הוּא לְשׁוֹן רַקְוּעַ. פְּחִים

”רַקְיָעַ דֹמָה לְכַפָּא הַכְּבּוֹד”, רְצׂוֹנוּ לְזֹמֶר הַגָּם שְׁעוֹז בְּמִזְרָחָת שְׁאַיִן לְקָן סָוף, אַרְיךָ לְזָה לְרֹאָת בְּקָרְבָּרִים. דְּקִים רַוְּקָנִים דְּהַיָּנוּ בְּמַחְשָׁבָה

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

And even though he fulfills the commandments and engages in spiritual matters, nevertheless he requires repentance each time. And this is the hint “the heavens resemble the Throne of Glory,” in the manner of “great is repentance, for it reaches unto the Throne of Glory.”

And this is “On the corner a cord of techelet, and it shall be for you as tzitzit,” meaning: “tzitzit” is a term of “peering from the lattices,” meaning that by the commandment of tzitzit that contains techelet, thereby you will look and see that the commandments have no end, as above.

“And you shall see it and remember all the commandments of Hashem,” meaning: and after you look, as above, at the tzitzit of techelet, and even if you remember and think that you have already fulfilled all the commandments of Hashem, nevertheless “and you shall do them,” meaning you must return and perform them anew, for it is endless.

“And you shall not stray,” meaning that you must now perform them without any ulterior motive or thought.

“So that you shall remember,” meaning: the second remembrance is that after you do so, as above, then you will raise up all the commandments that you have done until now; you will raise them upward, upward, for favor before Hashem blessed be He.

And this is “and your cord,” meaning that the Shechinah requests from the Holy One blessed be He that He help Israel, that they shall have for a remembrance the cords, that they may come to the above-mentioned level, to fulfill His commandments and to always be in repentance.

For it is very difficult for them to come to this level by themselves, especially in the bitter exile, for we have no techelet, only white threads — a hint that we must serve Hashem with all our strength to arouse mercy, namely whiteness.

And for this we need support to uphold them. “And your staff” is a hint to what Elisha said to his servant: “Take the staff to revive the child.”

ובכל זאת שאלים המצוות ועוסק בקדרים רוחניים, בכל זאת ארייך תשובה בכל פעם. וזה רמז “רקייע דומה לכףא הכבוד” על קרקע “אדולת תשובה שמנעה עד כףא הכבוד”.

ונזה “הננה פתיל תכלת והנה לכם לציית”, רצונו לומר “ציית” לשון “מצין מון התרככים”, דהיינו שעל-ידי מצוות ציית שיש ביה תכלת, על-ידי זה תפתקלו לראות שהמצוות איזו להן סוף כנ"ל.

ויראם אותו זוכרים את כלמצוות ה”, פירוש ואמר שתחזקלו כנ"ל בציית התכלת, וגם אם תזקרו ותסבבו שכך עשיהם את כלמצוות ה’, ארכ-על-פיכך “וועשייהם אונטם”, פירוש אריכים אפם להזoor ולעשותם מתקדש כנ"ל שהוא דבר שאין לו סוף.

ולא מתו כו”, דהיינו שארכיכין עפה לעשיהם כל' שום פניה והרהור.

למען תזכירו”, פירוש הזכירה השנינה הוא לאחר שתתעשנו כנ"ל, אז מalgo את כלמצוות שעשיהם עד הנה, מצלם למעלה למעלה לרצון לפני השם יתברך בשם וטוב.

ונזה “ויפתילך”, רצונו לומר שהשכינה מבקשת מהקדוש ברוך הוא שהוא יזchor לךם לישראל שיחיה לךם לזפרון הפתלים, שייבאוו למדרגה הפה'יל. כל'ים מצווינו ולחיותם תמיד בתשובה.

כי קשה לךם מאי לכו למדרגה זאת מעצםם, ובפרט בגלות המר אין לנו תכלת רק חוטי לנו, רמז שאנחנו אריכים לעבד השם יתברך בכל פניה. לעורר רחמים דהינו לוין.

ולזה אריכין סעד לתומכם, “וומצח”, רמז שאמר אלישע לעבדו “כח את המטה להקויות הילד”.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

And this is a hint that the Shechinah requests that Hashem give this staff into the hands of the tzaddikim, that there be in them power to heal and to revive them through their prayer.

“And he gave them to her,” meaning that Hashem agreed to her, and all three above were given to her.

“And he came to her and she conceived by him,” meaning that then she becomes pregnant from the good deeds of Israel and from their bringing them before Hashem.

Through this, mercy and great influences are aroused upon Israel forever, amen and amen. And understand.

[NOTE Summary:

The maamar teaches that Yosef represents the Shechinah, the channel through which all Divine influence reaches Israel in exile. “These are the generations of Yaakov: Yosef” means that all hashpaah that descends from the spiritual world called Yaakov comes specifically through the Shechinah, named Yosef, who adds, increases, and sustains. In exile, however, the Shechinah is pressed, pained, and diminished, and the Jewish people receive only constricted influence because the sitra achra draws vitality from their diminished state.

The Shechinah shares Israel’s suffering, feeling every pressure and lack endured by the Jewish people. Her presence among us is the manner by which the world continues to stand, and her yearning is that Divine mercy be awakened. Every good deed, every tefillah, every word of Torah becomes for her a healing fragrance that revives her faintness and weariness. Like a sick person brought to consciousness by perfume, the Shechinah is sustained by the holiness that Israel produces even under hardship.

Tamar, representing the Shechinah, seats herself “at the entrance of Einayim,” seeking those who learn Torah for its own sake, who serve without ulterior motives, whose Torah unites the two Divine Names and restores vitality above. These learners restore the Shechinah’s soul and give her strength to continue channeling blessing. Yet exile is long, influence is small, and Israel is often forgotten or neglected. “Shelah grew large” means that forgetfulness and the length of exile increase, and the Shechinah is not brought into complete union, only a temporary chiton.

Eventually she cries to Hashem: What will You give me when You finally come to redeem me? What good will exceed even the first redemption? And Hashem replies that He will remove all kelipot, cleanse Israel entirely, and restore full influence. The Shechinah requests an “areivon,” a pledge to sweeten the exile, asking that Israel be sealed upon Hashem like a signet on His heart. Through the mitzvah of tzitzit, the cords remind Israel of endless mitzvah-obligation, the infinite nature of Divine service, and the need for constant teshuvah.

The Shechinah asks for “your cord” and “your staff,” meaning that Hashem place spiritual power in the hands of the tzaddikim to revive and heal Israel, just as Elisha revived the child through the staff. Hashem consents, giving all three pledges. When the Shechinah “conceives,” she becomes pregnant with the good deeds Israel has

וזה רמז שהשכינה מבקשת שישתן השם ותברך המטה
הזה ביד הצדיקים, שהינה בהם כח לרפאות
ולפָקּוּתָם בתקפּוּתָם.

וַיַּתֵּן לָהּ, שֶׁהָשֵׁם יִתְבָּרֵךְ הַסּוּסִים עַל יְהָה, וְתַעֲמֹן לָהּ
כָּל הַשְׁלֵשׁ הַפְּלַתָּה.

וַיַּבְאֵ אֶלְيָה וַיְפַתֵּר לוֹ, פִּירּוֹשׁ אֹז הַיָּא מִתְעַבְּרָה
מִהְמַעְשִׁים טוֹבִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמִהְבִּיאָתָם לִפְנֵי הָשֵׁם
וַיִּתְבָּרֵךְ.

עַל-זֶה זוּ נְמַעֲרוֹ רְחָמִים וְהַשְׁפָעֹות גְּדוֹלֹות עַל
יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. וְהִבָּנוּ.

The Rebbe, Rebbe Elimelech of Lzhensk

Noam Elimelech

Parshas Vayeishev

offered; these deeds ascend before Hashem and arouse expansive mercy and abundant blessing for all generations.

Practical Takeaway:

The maamar teaches that every Jew, through Torah, mitzvot, and pure intention, brings life to the Shechinah and draws down mercy for all Israel. Even in exile, small acts awaken great compassion. One should not underestimate the power of a mitzvah done in hardship or a prayer uttered with sincerity. Every deed becomes a “perfume” that revives the Shechinah and a “cord” that binds us to Hashem. Likewise, we must strive to learn Torah lishmah, to serve without ulterior motive, and to recall that our task is endless, requiring continual return and renewal. A Jew should live knowing that his actions literally sustain the Divine Presence and hasten redemption.

Chassidic Story:

It is recorded among the early chassidim that once, during a particularly harsh winter, a group of villagers from the Lzhensk region traveled to visit R' Elimelech. The journey was dangerous, supplies were scarce, and the Jewish communities were suffering from grinding poverty. When they entered the rebbe's room, they asked him how the Shechinah could possibly be sustained by such a weak and burdened generation.

R' Elimelech listened quietly, then rose from his chair and walked toward the window, where frost had gathered so thickly that no light penetrated. He breathed gently on the frozen glass, creating only a small clear circle. Turning to them, he said: “The window is still frozen, the world is still cold, and the exile still presses hard. But for the One who looks through that small circle of warmth, even the slightest breath of a Jew melts enough ice for Him to send light.”

He continued: “Do not think that your Torah or your mitzvot are too small. When the world is frozen, one warm breath is a great light. The Shechinah in exile lives from the warmth of simple deeds. When a Jew gives a coin with love, learns one line of Torah with sincerity, or resists one improper thought, it becomes a fragrance that revives her and a spark that melts the frost.”

The villagers left strengthened. In later years they testified that this teaching changed their lives. They realized that even in their struggle, every effort mattered, and that their small acts were sustaining the Shechinah and drawing redemption closer. R' Elimelech's words remained with them: “In a cold world, the faintest warmth is a fire before Heaven.”

END NOTE]